

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пъти); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (срещу); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата) — 250 лева. III. Само „Църковенъ вестникъ“ — 100 лв. Само „Духовна култура“ — 40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковенъ вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомъстени ръкописи не се повръщатъ. Всички перични списания да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печататъ на последните страници. Плата съ: 10 лева за заглавие, 3 лева за дата, 5 лева за подпис и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращатъ направо въ Административната частна обявления се приематъ и чрезъ агенциите последните получаватъ 30% отстъпка.

СЪ ДЪРЖАНИЕ:

1. Благопожелания на Църквата за 1937 година. — † Видинският Неофитъ.
2. Какъ да посрещнемъ новата година. — † Софийският Стефанъ.
3. Българското свещенство. — Д-ръ Б-въ.
4. Художественъ отдѣлъ: Чудото на Св. Николай (легенда) — прев. свещ. Н. Ивановъ.
5. Сказки и събрания.
7. Книги.
8. Официаленъ отдѣлъ.
9. Църковна и обществена летопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
10. Обявления.

Благопожелания на Църквата за 1937 г.

Обикновено началото на годината се започва съ честитки и благопожелания. Вѣрни на тоя обичай, по случай встъпването на новата 1937 година въ лѣтобоя на вѣковетъ, и ние, отъ името на светата ни родна Църква, поднасяме честитки, благословии и благопожелания на цѣлокупното българско православно изпълнение.

Но, веднага трѣбва да подчертаемъ истината, че за да бѣде честита и благополучна новата година, това зависи главно отъ живота и дѣлата на хората. Поради това и молитвенитъ благопожелания на Църквата сж, преди всичко, съветъ на майка къмъ чедата си, съветъ щото тѣ, съ нравствено обновенъ животъ и блага дѣла, сами да съдействуватъ годината да бѣде нова за тѣхъ и за Родината. Човѣчеството живѣе въ бурни и сждбоносни времена. Честити и щастливи ще бждатъ годинитъ предимно за ония човѣци и народи, които съумѣятъ да се опазятъ отъ вѣтроветъ, които предизвикватъ тия бури и

сѣтресения. А това по-лесно могатъ да сторятъ само ония, които сж възприели за основа на живота си Христовото учение, както тоя сж сторили напр. скандинавскитъ народи.

Прочее, при встъпването на новата година, ние, отъ името на светата ни Църква, благопожелаваме: на българския православенъ клиръ да бѣде благодатно сплотенъ въ идейна християнска единомислие, та да извършва съ още по-големо усърдие своя апостолатъ — съ живо и деятелно слово да слага въ душата на българското православно изпълнение повелитъ на Христовото божествено учение, за да станатъ тѣ основа и ръководство въ живота на народа ни. Защото това е главната предпоставка да бѣде годината за него нова и щастлива.

— На Негово Величество, любимия държавенъ Вождъ, благопожелаваме Всевиниятъ и Всемогущъ благоподателъ милостиво да преизпълни царското семейство съ здраве и радост, да преумножи мждростта на Царя и благодатно да подкрепи неговитъ усилия здраво да държи кормилото на държавния корабъ срѣдъ вълнитъ на житейското море и умѣло да го насочва къмъ тихото пристанище.

— На царското и народно правителство, на всички държавници, народни първенци и общественици благопожелаваме да бждатъ проникнати и ръководени отъ благитъ чувства на вѣра и родолюбие, та, при християнско държавническо просвѣтление, успѣшно да промишляватъ и редятъ държавнитъ дѣла и да създаватъ народенъ поминъкъ и благоденствие.

— На Българската армия и нейнитъ вдачи благопожелаваме да бждатъ още по-силно проникнати отъ благороднитъ чувства на честь, рицарство и беззаветна преданностъ

къмъ Царь и Родина, та да пребждатъ всег-
дашна вѣрна стража и мощна охрана на на-
родната свобода и независимостъ.

— На ръководителитѣ на народната про-
свѣта, на всички школски и културни деятели,
благопожелаваме да бждатъ преизпълнени
съ ония чувства на вѣра и народостно съз-
нание, съ които бѣха проникнати нѣкога дей-
цитѣ по народното възраждане, та їда мо-
гатъ, чрезъ школско и обществено образо-
вание и възпитание, успѣшно да подигатъ
народното културно ниво и да подготвятъ
утрешнитѣ творци на народенъ напредѣкъ и
благоденствие.

— На възмъжавашитѣ млади поколения
отъ всички съсловия и призвания, изобщо
на българската златна и интеллигентна мла-
дежъ, благопожелаваме да се опази отъ духа
на порока и отрицанието и да се преизпълни
и срастне съ силата на вѣрата и идеализма,
съ чувствата на моралната чистота и народо-
стно съзнание и да заживѣе съ благородния
стремежъ къмъ мирното осъществяване на
свѣтлитѣ народни идеали.

— И, най-сетне, на цѣлокупния българ-
ски народъ вседушевно благопожелаваме,
щото Господъ Богъ да бжде милостивъ къмъ
него и да не го лишава отъ всегдашната Си
благодатна закрила; Той да го озари съ свѣт-
лината на Своето откровено учение, да го
благослови съ крепко здраве и жизнени нрав-
ствени сили, да благослови неговата челядь
и неговия миренъ и разнообразенъ трудъ,
да преизпълни земята му съ благораство-
ренъ въздухъ и изобилно плодородие, да
стане тя рай-земя, и така, възроденъ духовно
и осигуренъ материално, да заживѣе съ жщи-
сна нова година, новъ животъ, новъ животъ на
миръ и братско благоволение.

Честита и благополучна нова година!

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:

† Видински Неофитъ

† Софийский Стефанъ.

Какъ да посрещнемъ новата година.

Отмина още една година отъ нашия животъ
въ вѣчността. Ние стоимъ вече предъ прага на
друга нова година. Ето я, иде! Иае тя безшумно,
но увѣрено къмъ насъ, новата 1937 година! Всички
ние ще се поздравимъ, както обикновено предъ

всѣка нова година, съ най-хубави честитения и
благопожелания, да бжде тя за насъ честита и
щастлива.

Между туй, обаче, ние като чели не виждаме,
че времето е все едно и сждо, че за да бжде чес-
тита и благоденствена за всички ни новата година,
туй зависи отъ самитѣ насъ, отъ начина на нашия
животъ.

Ние трѣбва да посрещнемъ новата година,
като си дадемъ отчетъ, какъ сме прекарали ста-
рата и сега да я посрещнемъ съ покаяние за ми-
налитѣ грѣхове и съ вѣра и страхъ Божий, съ
свѣтли деяния въ новата лѣтопись, въ която
миналото ще бжде добъръ учителъ, да не се пов-
тарятъ грѣховетѣ му. Покаянието ще ни очисти,
за да приемемъ новата година съ твърдото реше-
ние, че нѣма да прилича тя на старата въ нейнитѣ
отрицателни прояви, а страхътъ Божий и вѣра-
та ще прогонятъ упомярчението и страститѣ,
които смущаватъ всѣки духовенъ полетъ за ми-
ренъ, красивъ и светъ животъ, животъ на под-
вигъ въ знание и благочестие.

Ние не трѣбва да вѣрваме, че щомъ откъс-
немъ последния календаренъ листъ на изминалата
година, сме се отървали отъ миналото, т. е. отъ
поезията, или трагедията на живота. Уви, не! Ми-
налото ще върви по нашитѣ пети, ще следва пѣта
на бждещото ни, ще върви, както е вървѣла на-
шата душа, нашата свѣсть: понѣкога въ ролята
на утешителъ и вдъхновителъ, понѣкога безлично,
като сѣнка, понѣкога ядовита и страшна, като не-
видима зла сила, или като призракъ, миражъ, илю-
зия на болната ни фантазия, или като еманация
на нашия лошъ нравъ и лоша привычка...

За миналото нѣма годишни граници и пра-
гове: то ще оживява постоянно въ настоящето
ни чрезъ нашата свѣсть и паметъ. Най-вѣрниятъ
начинъ да се спасимъ отъ лошото въ миналото е
— да нѣмаме за въ бждеще това лошо, или имай-
ки го, системно и упорно да водимъ война срещу
него, за да го изтриемъ чрезъ силата на покая-
нието и изправлението.

Посрещайки новата година, ние не трѣбва да
се представяваме други, освенъ каквито сме си и
трѣбва да знаемъ, че само чрезъ съзнателно слу-
жение на философското начало *познай себе си*,
чрезъ искрено разкаяване — дошли въ себе си
и да се самовдѣлбочимъ и чрезъ постояненъ стре-
межъ къмъ възходъ и свършенство да можемъ
да скжаме старитѣ вериги на нашитѣ слабости,
грѣхове и пороци, които сж лошо наследство на
изминатитѣ, изживѣни и преживѣни години безъ
разумъ и сърдце.

Всѣки смъртенъ, независимо отъ възрастта
си, трѣбва да мисли, че годината, която вждпва
на хоризонта, като нова година, може да бжде по-
следна година на земния му животъ. Ето защо,
всѣки съзнателенъ и разуменъ човѣкъ срещу нова
година непременно трѣбва да запита себе си:

*Какво бѣхъ, какво съмъ и какво трѣбва да
бжда?* — И трѣбва да се стараямъ часъ по-скоро
да станемъ такива, каквито трѣбва да бждемъ,
като чада на Бога.

Никои не знае, кога ще се препълни чашата
на живота му, за да премине прага на времето и
да влѣзе въ вѣчността...

Никой не знае също така — дали не е близък и страшиятъ всемирень съдъ...

Времето, особено отъ нашата днешна кървава епоха, тъй често напомнятъ това, което Словото Божие именува: *свършекъ на света*...

И затова, всички отъ насъ да вървимъ бързъ погледъ на своя къжъ животъ, какъ го е изминавалъ и да живимъ чрезъ вѣра и добри дѣла. Да преклонимъ мислено колѣне предъ Бога Спасителя, а следъ това да изсумиме, вмѣсто традиционната чаша на веселие и безгрижие, чашата на младостта и вѣрвата и да вървимъ бодро въ новата 1937 година. Да вървимъ настрѣща на нови героиски борби, на нови духовни радости и къмъ дѣла съ дълбоки следи, за които има вѣчна награда, вѣчнѣжъ животъ!

Така трѣбва да посрещнемъ всички новата 1937 година, която само въ такъвъ случай ще бже дае наистина честита и благоденствена за всички ни, защото ние ще промѣнимъ начина на нашия животъ.

Честита и благословена да бже новата година!

Българското свещенство.

Има единъ въпросъ, който отъ дълги години занимава Върховната управа на Църквата и нашето свещенство — това е въпросътъ за възнаграждението и положението на свещеника въ Църквото. Отъ години наредъ, Св. Синодъ съ най-дебели линии е подчертавалъ въ своитѣ постъпки до всички правителства тежкото материално положение, въ което сж поставени нашитѣ свещеници.

Елементъ на редъ и благочестие, свещеницитѣ търпѣха и чакаха, не безъ вѣтра, че правителствата, както и законодателството, които уреждатъ държавата и стабилизиратъ нейнитѣ основи, ще се занимаватъ и съ материалното положение на свещенството и ще направятъ за негово онова, което направиха за всички държавни служители и за народнитѣ учители. Мирни и предани служители, свещеницитѣ съ надежда и вѣра посрѣщаха и изпращаха всички досегашни правителства, като очакваха да се занимаватъ съ тѣхната сѣдба. Като се изключи добавящото възнаграждение, което държавата отпущна на свещенството презъ 1885 година, нищо друго, до скоро не бѣше сторено за него. Дойде, най-после, правителството на 19 май 1934 година, което наистина подобри до нѣкъде материалното положение на свещеника. Обаче, то липси отъ нѣкои най-важни случайни приходи отъ енорийскитѣ трѣби. Най-важната неправда, която се извърши спрямо него отъ правителството на 19 май 1934 година бѣше, че *свещеницитѣ, единственъ отъ всички други обществени и държавни служители, биде лишень, може би по недоразумение, отъ каквото и да било повишение за прослужени години, въдрѣкы настоятелнитѣ постъпки на Св. Синодъ предъ по сѣмъшнитѣ правителства, а и предъ сегашното, да се коригира това недоразумение и голѣма неправда, спрямо българското свещенство.*

Свещеницитѣ не сж натрапници у насъ. Не е натрапена и Църквата, на която тѣ служатъ. Българската Църква е по-стара отъ третото Българско царство. Последното, въ голѣма степенъ, е създадено на вѣрвата, която проповѣдва тя Църква, и на съзнанието, което

е будила, и на просвѣтата, която е разпространявала у народа, когато не е имало още българска държава. Българскитѣ народъ е живѣлъ и живѣе въ православната християнска вѣра. Тя го е запазила въ миналото. Тя е най-стара и най-силна връзка. А тя връзка поддържаща у народа свещеницитѣ. Докато има таа вѣра, до тогава българскитѣ народъ ще бже свързанъ и ще бже едно тѣло. Свещеницитѣ, които сж призвани да поддържатъ вѣрата въ народа и да я засилятъ и закрепятъ, защото тя е по-силна връзка отъ езика, сж нужни на народа не по-малко отъ другитѣ обществени служители. Тѣ, нека се каже истината, сж и най-близки до него. Нито едно селение и градъ не могатъ день безъ свещеникъ. Вѣрскитѣ и духовни връзки сж постоянни. Тѣ текатъ каго времето. Тѣ сж животътъ. Каквото и да се казва, народътъ въ масата си живѣе религиозно. Въ неговата къща свещеницитѣ е свой. Въ всички семейни радости и сѣкрѣби, които носи животътъ, участвува свещеницитѣ. Той е търсенъ така, както и лѣкарѣтъ, въ селата дори и повече отъ лѣкаря. И тоя постъпанѣтъ участникъ въ живота на семействата, тоя носител на вѣра, на утѣха, на благодатъ, на съзнание и на просвѣта е най-неоправданието. Едно отъ дветѣ, или той е нужнѣжъ, и има важна роля и функция въ механизма въ държавата, или не е нужнѣжъ и сѣмъга отпавнитѣ на държавния механизъмъ. Ако е първото, защо досега е билъ най-неоправданието обществѣнъ служителъ въ онова положение, на което има право, споредъ призаветието и волата си? Ако е второто, защо не се каже това отъ оная фактори у насъ, къмъ които Църква и свещенство отъ години наредъ се обръщатъ?

Българското свещенство и сега чака да се удовлетвори направенитѣ постъпки отъ Върховната управа на Църквата и неговни представители, по отношение поне павното му на прослужени години.

Тия дни столицинитѣ печатъ оповестя, че Министерството на Народната Просвѣта е направило постъпки да се увеличи още въ предстоящата бюджетна година заплатата на нашето учителство.

Всичко това, само по себе си, красноречиво говори, че г. Министерътъ на Народната просвѣта, промишлява за своитѣ органи и ценя тѣхната ползотворна культурно-просвѣтна работа.

Нека се наѣваме, че и постъжитѣ на Св. Синодъ на Българската Православна Църква предъ Министерството на Възпитанитѣ Работи и на Използванитѣ и въобще предъ хората на правителството, относно направеното на допуснатата гореспомената неправда спрямо българското свещенство, ще бждатъ уважени и удовлетворени.

Свещенството и учителството сж първитѣ и най-важни дейци въ строителството на нова и обновена България и тѣхната ползотворна работа трѣбва да се ценя и възнаградя. Отговорнитѣ фактори у насъ трѣбва да изпълнятъ своя дългъ къмъ тѣхъ, които иматъ изключителната задача да водятъ народа на къмъ духовнѣжъ възходъ, творчество и добри бждини.

Ц-ръ Б-въ.

Всичко мога чрезъ Исуса Христа, Койтс ме укрепява.

(Фил. 4:13)

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Чудото на Св. Никола.

(Легенда)

Морето бѣше развълувано. Въ високоиздигащитѣ се вълни се очерта синевнатата на лазурното утро. Рибаритѣ тази сутринь бѣха поврнали.

— Станю, Свети Никола е днесъ, рано трѣбва да хвърлимъ мрежата, каза единъ отъ тѣхъ. Итѣ се заеха съ работата.

Спасъ отиде да отвърже лодката, но бърже се върна.

— Чудно нѣщо, каза уплашено той. Верѣлъ сѣбѣжната пѣна на вълнитѣ видѣхъ нѣколко сирени. Страхъ ме обзе: странни животни — нито риба, нито човѣкъ! Не бѣхъ виждалъ до сега сирени.

— Грѣхъ, грѣхъ е това, объясна Станю.

— Какъ „грѣхъ“? Бѣхъ слушахъ отъ баща си, че веднажъ нѣколко сирени го вѣлѣли въ морето, но билъ спасенъ отъ моряци. Тѣ и сега махва съ рѣже разплатата коситѣ си и ме викаха. Но къде ще отиде? Вода, брате, игра ли е?

Грѣхъ, грѣхъ е ти казвамъ. Ти си видѣлъ дявола.

— Кой знае, може би, и видѣние да бѣше.

— Да, грѣхъ е. А азъ видѣхъ Свети Никола, самия светецъ — обкръженъ отъ свѣтлина и ангели, ходи изъ морето и където мине, водитѣ ставатъ гладки като стъкло.

— Е, привидѣло ти се.

— Не, братъ, хубаво видѣхъ. Паднахъ на земята и се помолихъ, като казахъ: Велики светителю, успокой водата, за да мога да изляза съ лодката си днесъ на ловъ — каквото улова, за спасение на душата си ще го дамъ, — добрини ще правя.

Злато ще се хване днесъ въ твоята мрежа, промѣяви той.

— Свети Никола, молѣхъ се азъ, успокой морската ширъ и ела на земята, да успокоишъ ония, които се давятъ въ грѣхове, защото днесъ всички сме грѣшници...

Като ме благослови, той рече:

— Ще бжде, ще бжде! и отиде навътре въ морето. Некаже се бореше съ развълуваното море малък параклозъ. Навърно свѣтлина му отиде на помощъ. А вълнитѣ въ бѣсиота се замѣтаха по него, като змейове; но светецътъ ги държеше здраво въ здравитѣ си юзди. Развудуваатъ ли се много, той стѣга юздитѣ и се укротяватъ. Божя работа.

— Странно нѣщо! — чудѣше се Спасъ. Да идемъ тогава и да се помолимъ! Ето, монастирътъ на светеца е наблизю. Да идемъ да запалимъ свѣтъ и се помолимъ за грѣховецѣ си и за богатъ ловъ.

Тракъ, тракъ, тракъ! — заудря монастирското кляпало, а следъ това, забиха и камбанитѣ.

Въ монастиря, построенъ на висока крайморска скала, имаше оживление. Въ храма започнаше светата служба. Монахитѣ запѣха тържественъ тропаръ, а селянитѣ отъ близкитѣ колиби отидоха на литургия.

Следъ литургията игуменътъ каза назидателно слово за светеца; и като казваше „че само безбожницитѣ не зачитатъ Св. Никола, но той и тѣхъ пазя“, въ този моментъ силенъ, трескъ оглуши околността и преръсна речъта на игумена. Монаситѣ и селянитѣ изтичаха

да видятъ какво се е случило. Морето, което се мжечеше да залѣе земята, речеше безпомяно, като възличаше навътре камъни и пѣськъ. Но трѣскътъ бѣше отъ друго: яростнитѣ вълни разрушиха и изхвърлиха на брѣга голѣмъ параклозъ.

— Отче, ставало ли е другъ пѣжъ такова крушение, на днешния день, — деньтъ на Св. Никола — попитаха игумена.

— Свети Никола бди — отговори той.

— Нѣма нито следа отъ моряцитѣ, каза нѣкой.

— Вѣроятно сж се извадили!

Най-много остана оцуденъ Станю. Той видѣлъ, че Св. Никола отишелъ на помощъ, а ето че параклозътъ е изхвърленъ на брѣга, разрушенъ, а отъ екипажа нѣма нито следа.

Лицба е това, каза Спасъ: щомъ и на Св. Никола дяволътъ взема жертви, лошо ще патимъ.

— Грѣшни сме, обади се Станю. Грѣшенъ е свѣтътъ и отъ Господа е това наказание, отъ Господа е...

— Свети Николае, Чудотворче, спаси ги! — молѣха се монаситѣ.

Нѣкои любителни селяни, като разгледаха параклозъ, намѣриха нѣколко сандѣка съ злато.

— Светията ни го праща! каза единъ селянитъ.

— Азъ знаехъ, че ще стане нѣкакво чудо днесъ, — добави другъ отъ монаситѣ.

Ето, на, и азъ знаехъ, обади се пакъ Станю. Светията каза, че днесъ ще се улови злато въ мрежата ми и думитѣ му се сбѣгнаха.

Голѣма радость бѣше. Та кой не се радва на злато? Всички се унесоха въ дѣлаба на златото и не чуха отчаянитѣ викове за помощъ. А това бѣха виковетѣ на моряцитѣ отъ разрушения параклозъ, които въ една малка лодка се борѣха съ разбѣсенитѣ морски вълни. Само рибаритѣ обърнаха внимание на отчаянитѣ викове и се притокоха на помощъ.

— Лошо е морето днесъ, но Светията ще ни пазя насърчаваха се рибаритѣ.

— Светий Чудотворче, спаси моряцитѣ! — молѣше се старитъ игуменъ.

Въ това време една голѣма вълна обърна и залѣ лодката на моряцитѣ. Всички видѣха, какъ мина надъ брѣга голѣма свѣтлина, която спрѣ надъ мѣстото, дето бѣ изчезнала лодката. Отъ свѣтлината излязе самъ Св. Никола, и като подаде рѣка на двайщитѣ се моряци, даде имъ знакъ да вѣрватъ следъ него. Тѣ успѣха да се покачатъ на рибарската лодка и се спасятъ, и т.с. Никола стана невидимъ за тѣхъ.

Още по-голѣма радость настана, когато моряцитѣ и рибаритѣ успѣха да слезатъ на брѣга. Тогава моряцитѣ взеха златото си и поздравиха отъ него само на двамата рибари, а останалото дялоха на монастиря.

— Св. Никола ни спаси, затова той трѣбве да вземе всичкото злато.

— А вѣй, прогърме гласъ отъ небето, които не се отзоваха на помощъ, като чухте отчаянитѣ викове, а дѣлехте чуждото злато, идете си съ миръ. Още дълго време вие, като Алаза съ потъ на челото, ще изкарвате своя хлѣбъ! Идете си, чернитѣ угари ви чакатъ. Златото е чуждо, но земята е ваша, а ти ражда злато...

Морето залѣ спонята вѣчна пѣсенъ и свѣхътъ хиляди оркестри засвириха нѣкаква симфония, а свети Никола съ ороелъ отъ свѣтлина изчезна всрѣдъ бушувашитѣ се огромни, като планини вълни, които презъ цѣлия день огласяваха съ монотонния си ревъ крайбрѣжнето и напомниха на стражлушитѣ челоуци, че св. Никола е покровителъ и защитникъ на всички, които пазятъ неговата паметъ.

Прев. свещ. Н. Ивановъ.

СКАЗКИ И СЪБРАНИЯ.

Върата като основа на живота.

Едно голямо дѣло преживя своя успехъ на 27 ноември т. г., когато при особена тържественост и въ присъствието на елита на столицата, бѣ осветен новия църковен салонъ въ София.

Инициаторътъ и администраторътъ на това голямо дѣло не закъснѣ пръвъ да даде примѣръ и да излѣе въ името Господне първото благосъветие отъ катедрата на този домъ на християнска просвѣта и култура. — На 29 ноември Негово Високопреосвѣщенство Св. Софийскитъ Митрополитъ г. г. Стефанъ предъ отбрана аудитория държа първата, въ този салонъ, сказка на тема подъ горния надсловъ. Ще предадемъ по-главнитъ мисли на Високопреосвѣщената сказникъ.

— Знаемъ на тоя домъ, символъ на неговата сила и назначение, се съдържа въ следнитъ свещени думи „свѣтъ Христовъ просвѣщаеъ всѣхъ“. За да може, обаче, да дойдемъ до тая Христова свѣтлина, ще трѣбва да изникне на животъ всички духовни сили, които Богъ е вложилъ въ насъ, та да може тя — Христовата свѣтлина — да ни издигне на необходимата висина, не само да съерждаме, но и да видимъ Бога. А това може да стане при наличността на твърда, непоколебима и чиста вѣра.

И моето желание въ тоя моментъ е да нахвърля общи мисли и линии, които водятъ къмъ вѣрата, да разкрия нейната логическа и жизнена необходимостъ. Св. ап. Павелъ въ посланието си къмъ Варетѣ казва: „Безъ вѣра не е възможно да се угоди на Бога“. И понеже Богъ е всѣчко, следователно вѣрата къмъ началото на всичко става необходимостъ. Може ли научава да живѣе, да върши своето голямо дѣло, ако тя нѣма сѣщата тая вѣра? И животътъ може ли да съществува, ако той се лиши отъ тази вѣра? Ако ние не вѣраме на другитъ, на тия, които сж били преди насъ; на тѣзи, които сж дали нѣщо на свѣта, ако всѣки иска самъ да създава прещенка на живота, свѣтътъ се бде твърде много ограниченъ, печаленъ, субективенъ, индивидуаленъ. Кой отъ насъ е видѣлъ всички земи, всички народи и събития? А въ сѣщото време, всички ние вѣраме въ тѣхното съществуване. Ние вѣраме затуй, защото други сж ги видѣли. Съ други думи на човѣка е необходимо винаги да живѣе съ вѣра. И тая необходимостъ е очевидна. Тя не се отрича дори отъ болшевикитъ, които разрушиха Божиитъ светини и вѣковни културни паметници и искаха да съборятъ Бога, като оставятъ свѣта безъ вѣра.

Но, ако ние поставимъ тѣхната борба въ свѣтлината на фактитъ на историята, или на фактитъ на вѣтрешния човѣкъ, ние ще дойдемъ до мисълта, че човѣкъ отъ рождение вѣра и че неговата ограниченостъ го кара да вѣра, за да се добере до абсолютното. За насъ, които вѣраме религиозно е фактъ, че първнитъ човѣкъ е ималъ възможността да види своя Творецъ и Го е завещалъ като едно намяно наследство за всички времена и на всички народи. Плутархъ казва: „Зная страни, хората на които сж въ пълно невежество, безъ всѣква култура, безъ умение да боравятъ съ пари, но не зная нито единъ народъ безъ жертвеникъ, безъ религиозни химни“. И наистина, земната плоскостъ е осъзна съ паметници на тая свещена необходимостъ — вѣрата. Първата пѣснь на земята е химнъ на Оня, Когото отразяваме въ себе си. Първата картина на художеството е посвѣтана пакъ на невидното начало. Дори и въ най-тъмнитъ времена човѣкъ е избиралъ своята вѣра, своитъ сънища и е вѣрвалъ въ тѣхъ, ка-

то съ това е подчерталъ пакъ тая жизнена необходимостъ.

Човѣкъ идва до твърдото убеждение, че нѣма причина та си въ себе си, че е извелъ своя животъ отъ другото и че той трѣбва да Го търси, да му се поклони, да му благодари. Човѣкъ идва до мисълта за Бога, Който отъ невидимото е създавалъ видимото и човѣкътъ е говорилъ съ Него до дена, когато е съгрѣшилъ по силата на дадената му свобода да избора пътя на своя животъ. И въ тоя моментъ пакъ се съзира една прова на вѣра, защото ясно проличава вѣрата на съгрѣшилия за снисконжение отъ страна на Творца. Ситяйски човѣка като „микро-космосъ“ въ всѣката негова оснисконна сжкностъ и като образъ и подобие на Бога, ние съзираме единъ нравственъ съюзъ между видимото и невидимото, или вѣрата. Но, качеството на вѣрата не винаги е била еднакво и затова се явяватъ разнитъ състояния на човѣчеството. Не винаги то стои на единъ пътъ; на пътя на най-чистата вѣра, не само религиозна, но библейска, която дава знания за цѣлия свѣтъ. Вѣрата, като основа на живота, изисква едно подчинение разумно и свободно на Началото, Коего благослава тази вѣра, като сила и съюзъ. Св. ап. Павелъ въ посланието си до Варетѣ чудно е разкрилъ вѣрата, като истински животъ, възтъ отъ които нѣма животъ. Той, осъзнавайки цѣлта на своето апостолство въ великия догматъ — „въ началото на книгата се писа за Мене“ и... „сѣмето на жената че смачка главата на змията“, говори за това обещание като основа на вѣрата, отъ което излиза голямото библейско дърво — Синъ Божий, Който понесе голямото оплюване на Голгота, за да изкупи грѣха на Адама и Който пакъ че дойде, Той, оплютия, бития, разпнатия, погребения, за да сжди живитъ и мъртвнтъ. Въ тоя день библейското дърво и вѣчната вѣра се приаршаватъ и тогава всички ще бждатъ близо до великия блѣтъ и идеалъ.

Краеглѣнитъ камъкъ на библейската вѣра е вѣрата на природотелитъ, че „сѣмето на жената че смачка главата на змията“... Тия, които бѣха въ блажено състояние и съгрѣшиха, на тѣхъ оставаше само едно — да вѣрватъ въ идането на Спасителя. Съ вѣра Авелъ пренесе жертва и понеже съ вѣра направи това, Богъ и прие. Макарь и убитъ, той и днесъ е образъ на невинна жертва на чистата вѣра. Съ чиста вѣра Инокъ не вкуси отъ смъртъта. Патриарситъ Ной и Авраамъ имха сѣщата чиста вѣра и изпълниха Божието дѣло на земята, като съхраниха стария библейски заветъ. Авраамъ и Сара, върѣшки и стари, не се осъмяниха въ откровеносте, че ще иматъ синъ. Нѣщо повече — Авраамъ бѣше готовъ да принесе въ велика и тежка жертва този свой единственъ синъ. И тукъ той прови силата на правата, чистата библейска вѣра. Съ вѣра Исусъ Навинъ прева Иерихонъ. Съ вѣра вървѣтъ въ живота всички Слани, Царе, и Пророци и водятъ своя народъ по Божиитъ стѣпки и се направлятъ предъ необходимостта да се запази тая вѣра у Израилъ, за да се спаси. Следъ тѣзи образи на вѣра предъ насъ изпъкватъ: кроткитъ Давидъ и гордянтъ Голиятъ. Единитъ опрѣтъ на Кайновска сила, на вършната физическа мощъ, а другитъ на вѣрата, че е избранъ съ немощта си да прослави Бога. Следва Иосифъ. Живоносното начало — чистата и непорочна вѣра — му даваше сила винаги да победява. Тримата мощи възлоха въ огнената пещъ само съ годмата вѣра, че Богъ не ще ги остави да изгорятъ. Поради сѣщата вѣра львоветъ бѣха най-вѣрнитъ приятели на прор. Данила. Вѣрата въ нония животъ пѣкъ е вѣра на саможертва, вѣра на дѣла. Исусъ Христосъ избра кроткитъ, невиннитъ, беднитъ, но бо-

гати по духъ и въра. Някой отъ тяхъ не каза: „защо ме викашъ“, или „каже ме водещъ“. Тѣ останаха всичко и тръгнаха следъ Христа. Тръгнаха, защото въраха въ Този, който ги вика. Когато ги обземаше съмнение, тѣ чрезъ молитва изникваха въра си и не каза случайно станаха 12-тѣ Яковани престолои, които ще сядатъ свѣта, Тѣ сж колоси въ християнската история, благодарение на своята велика въра. Нито римлянитѣ, нито страшинитѣ мѣрки, вземани отъ различнитѣ власти, можаха да попречатъ на тая въра. Когато Спасителътъ сградеше на кръста, апостолитѣ съ най-голяма радостъ пиеха тая горчива чаша, сгрѣвани отъ чистата и свята въра. О, велика въра!

Свѣтътъ днесъ е предъ една страшна трагедия и края на тази трагедия ще бжде сяда на Бога, Неговата справедливостъ и идването на новия свѣтъ. За да избѣгнемъ гѣтва Божий, трѣбва да се възпламенимъ отъ силната и живоносна въра на апостолитѣ образци.

Дошло е време, когато човѣкъ трѣбва да реши: съ Христа ли, или не?

Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да дойде въ себе си като блудния синъ и да се поклони на Христа. Ние, българитѣ, имаме най-голяма нужда отъ таква идване въ себе си. Ние трѣбва винаги да живѣемъ съ своята Църква, за да можемъ да върнемъ нѣкогашния благочестива България, оная България, която илзачи светни, която даде въра и писмо на други народи, която получи благодатта на Господа — да възкрѣсне отново, следъ петагошното робство и да вземе отново дѣлъ въ живота и историята на човѣчеството. Нека този дѣлъ бжде дѣлъ на жива, чиста и непорочна въра!

Н. Д. Ковачевъ.

Павелъ П. Шатевъ. *Националнитѣ малцинства и самоопредѣлението на народитѣ, София, печатница „Съгласие“. 1936 г., стр. 94. цена 30 лева.* Това е една нова книга, излязла отъ перото на познатия български родолюбецъ и дългогодишнѣ ротиникъ въ турско за политическа и национална свобода на българитѣ.

Много народи и държави въ Европа още не сж забравили ужаситѣ на последната всеобща война, която докѣра ново робство за мнозина отъ тяхъ. Страшинитѣ нейни последици още гнетатъ свѣтъ, а его че той пакъ е печаленъ свидетелъ на раздори, умраза, стълкновение и борби, и дене на нови кръвави войни. Защото международнитѣ отношения се опредѣлятъ и днесъ още отъ интереситѣ на по-силния. Принципитѣ на стигата въ тия международни отношения се почти анулираха. И за това мнозина моралисти считатъ днесъ *етика и политика* за нѣща несъвѣстни. Държавитѣ днесъ постоянно се готвятъ за война и дойдоха до формулата: искашъ ли да имашъ миръ, готви се за война. Обаче, това е насилие на всѣки нравственъ принципъ и не дава никаква гаранция, че всѣки моментъ отдални групови държави нѣма да се нахвърлятъ едни върху други и да унищожатъ своята вѣковна култура, какъвто бѣ случаятъ съ свѣтовната война, а и сега сме

предъ сжщата голѣма опасностъ отъ нова още по-ужасна и по-крѣвополитна война, която ще бжде може би небивала въ историята на човѣчеството.

Военнитѣ контрибуции, наречени репарации, наложили въ тая свѣтовна война на победенитѣ държави и военнитѣ дългове, които не сж по силитѣ и финансовитѣ възможности на последнитѣ, които и безъ това сж въ голѣми заалжения и тежко положение, е още повече увеличила общия крахъ и стигнаха до една голѣма, обща икономическа, финансова и политическа криза, какъвто човѣчеството не е виждало до сега. Освенъ тая криза въ свѣта, обаче, особено въ Европа сжществуватъ и една друга криза — *националната*.

Тая проблема разглежда и гореспоменатата книга на г. П. Шатевъ, който подчертава въ нея националния въпрос не само като проблема на отдалната нация, а и като международна проблема, като въпросъ за осигуряване общия прогресъ чрезъ осжществяване на максимално благоприятни условия за културното развитие на отдалнитѣ народи и държави, осигуряване на общия миръ, на нормалнитѣ икономически и културни връзки и отношения между народитѣ и държавитѣ, като въпросъ за гарантиране и прохранване въ живота най-свѣтото човѣшко право — *правото на национална свобода и национално самоопредѣляне*.

Проблемата за националния въпросъ и хвърляне повече свѣтлина върху всички въпроси въ свързка съ голѣмата национална проблема — това е и главната целъ на тая кубова книга, която заслужава да бжде прочетена отъ всѣки добъръ българинъ.

А.

Петъръ Чолаковъ—Заринъ. *Кооперативниятъ магазинъ и неговото счетоводство, София 1936, стр. 144, цена 35 лева.* Авторътъ на тая нова и народополезна книга е отдавна познатъ у насъ като кооператоръ и дългогодишнѣ висшъ банковъ деятелъ и добъръ финансистъ. Неговата книга, която дава улчяване по кооперативното дѣло и счетоводството, е отъ полза и за нашитѣ свещеници, мнозина отъ които, особено по селата и нѣкои градове, участвуватъ като активни деятели въ кооперативитѣ.

Проповѣдникъ на любовь, сговоръ, братство и истина, свещеникътъ може да бжде много полезенъ деятелъ въ кооперативитѣ, чрезъ които се създаватъ блага за християнитѣ, негови енориши. Въ туй отношение, висшата управа на нашата родна Църква доста отдавна чрезъ специални окръжни е насърдавала нашия свещеникъ да се проиники отъ християнската идея за кооперативитѣ земеделски дружби, както и да се задоволи въ съгласие съ мѣстни учители и първенци да устрои такива въ селата, въ които е повиканъ да пастирствува.

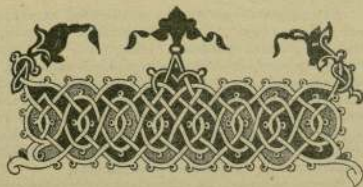
„Селската кооперативна дружба — казва елинъ свещеникъ — е любовь къмъ ближния, особена любовь къмъ селшнина, любовь най-модерна за днешнитѣ нужди и потребности. Дѣо въ кооперативнитѣ дружби се стареемъ да предпазимъ селшнина да не пропадне: материално и да го направимъ добротечъ и непречидчивъ на земата нима не изпълняваме съ това своитѣ християнски длжности спрямо Бога и спрямо ближнитѣ, длжноститѣ: гледишатъ да нахранимъ, гонятъ да облъчемъ, за което нашитѣ Спасителъ казва: „Какъвто сте сторили на одного отъ тия най-малки мои брата, на Мене сте го сторили“. Кооперативната дружба имъ двояка целъ: едната е да подоборива материалното положение на членовѣтъ-кооператори, другата е да ги издига и усвършенствува въ просвѣтно и нравствено отношение“.

За това и св. Синодътъ на Българската православна

Църква не се задоволи само съ окръжните въ туй отношение, а вписа въ семинарската програма дисциплинатата политическа икономия съ стопанство и кооперативно дѣло, съ особенъ огледъ на кооперативнитѣ институции и на тѣхното значение за поминъчния подема на селскитѣ стопанства. И възпитаницитѣ, които нашитѣ духовни семинари пускатъ въ живота и които сж предназначени за свещеници, ше бждатъ най-убѣдени и, нѣма съмнение, найдѣлни апостоли на кооперативното дѣло въ нашитѣ села. Само въ новата семинарска програма, която е проба, се, направи, поради не добра осведоменостъ, отъ нѣкои млади учителски сили, известно изменение, което, нека се надѣваме, ше бжде може би пакъ поправено, съ огледъ бждящиятъ нашъ свещеникъ да бжде и добъръ пастирь и добъръ кооперативенъ деятел въ своята енория.

Ние препоръчваме новата книга на г. Чолаковъ—Заринъ, като полезна за всички, които се интересуватъ отъ успѣха на кооперативното дѣло у насъ.

A.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Пловдивска епархия. Духовно тържество по случай 48 годишницата отъ смъртта на Екзархъ Антимъ I. (1816—1883) въ гр. Пловдивъ. На 13. XII. Тракийската организация тържествено отпразнува 48-та годишнина отъ смъртта на Екзархъ Антимъ I. По този случай Негово Високопреосвещенство св. Пловдивскиятъ Митрополитъ г. г. Максимъ въ съслужение съ протосингела на митрополията архимандритъ Никодимъ и нѣкои свещеници отслужи панахида въ катедралния храмъ „Св. Богородица“.

На панахидата Негово Високопреосвещенство Кириархътъ произнесе възторжена речъ, въ която очерта величавото дѣло на този великъ български политически и църковенъ деецъ, чето име никога не ше бжде заличено изъ паметта на признателния му български народъ. Това, което пленяваше въ речта на Негово Високопреосвещенство, бше фактътъ, че той не ни дава исторически сведения за живота и дейността на този български иерархъ, почерпени изъ съчинения, а ни говори за това, което е видѣлъ и чулъ самъ отъ Екзархъ Антимъ I, за това, на което самъ е билъ свидетелъ и въ което самъ е вземалъ дейно участие. Заради това и неговата речъ не действаше само на ума, но трогвашъ сърдцата, пленяваше ги и извикваше въ тѣхъ чувства на благодарностъ и преклонение предъ паметта на Екзархъ Антимъ I.

Между другото Негово Високопреосвещенство каза следното: Въз благодарна на Бога, че Той ме е направилъ свидетелъ на живота, дѣлата и заслугитъ на Екзархъ Антимъ I. Съ всичко това ше се занимава и ше го изследва историята. Сега азъ ще се задоволя да Ви припомна само нѣкои факти изъ живота и дейността на

Екзархъ Антимъ I, на които съмъ билъ самъ свидетелъ.

Екзархъ Антимъ I бше истински български духовенъ глава. Той стоеше начело на своя народъ и действаше съ всички сърдства за негово то освобождение отъ турчинта на турцитѣ. Когато въ 1876 год., презъ време на Адрискоето въстание, станаха страшитѣ кланета въ Батакъ, Перущица, Панагюрище и др., когато тия цѣлущи селища се превърнаха на жалки пепелища и извъ тѣхъ стърчаха бесили, на които висѣха тѣлата на българскитѣ синове, тогава Екзархъ Антимъ I почувствува, живяше въ болката и сирѣщта на изстрадалия си народъ и се зае да му помогне и го извади изъ непомосимото положение. Той посещава великия езеро, който го оторизиралъ да съобщава на централната властъ, къде какво става изъ България. Веднага Екзархътъ изпраща окръжно до всички митрополити, съ което изисква да бжде съобщавано въ Екзархията всичко, що се върши изъ българскитѣ земи, за да уведомява тя отъ своя страна Високата порта. Въ тогава бвхъ въ Пловдивската Митрополия, като младъ дяконъ.

Въ същото време Екзархъ Антимъ I веднага повика телеграфически въ Цариградъ Пловдивския Митрополитъ Панарета, когато придружихъ до гарата. Следъ негово то замиване, азъ се върнихъ въ Митрополията, за да гледамъ уяснитѣ изгложения на турцитѣ срещу българитѣ. Менс се падна да събирамъ исанитѣ сведения отъ Екзархъ Антимъ I и да ги съобщавамъ въ Екзархията, което ставаше чрезъ руското консулство въ Пловдивъ. Не следъ дълго дойде и европейска комисия, за да анкетира зѣрствата на турската властъ въ Перущица, Батакъ, Брацигово и пр. Тѣ събраха цѣли санѣчета съ детски главички и рѣчници. Вечерта членовеѣ на комисията—представители на европейскитѣ държави, имаха събрание въ руското консулство, въ къщата на Найдень Геровъ и съ телеграма отъ 800 думи съобщаваѣ въ Цариградъ на своитѣ консули резултатитѣ отъ своитѣ наблюдения, които покрусиха общественото мнение въ Европа и Америка и спечелиха духоветѣ въ полза на народната ни кауза.

Екзархъ Антимъ I не се задоволи само съ това. Той писа писмо до Петербургския Митрополитъ Исидоръ, въ което подробно му излага съ кървави сѣлни зѣрствата и опустошенията на турцитѣ, като го моли да извести всичко това на императора, за да вземе подъ защитата си нещастния български народъ. Митрополитъ Исидоръ прочелъ писмото на Царь Освободителъ, които слага върху него резолюцията: „Да се освободи България!“. Екзархъ Антимъ I писа и второ писмо лично до сямия Императоръ Александаръ II, което азъ самъ занесохъ въ руското консулство, за да бжде изпратено въ Русия и вржчено на сямия Императоръ.

Тѣзи две писма спомогнаха много, за да бжде склопенъ рускиятъ императоръ къмъ война за освобождението на България. Другитѣ политически причини за тая война знаете отъ историята, та нѣма нужда туй да ви говоря за тѣхъ.

Въ края дѣлата да изчакае моата и ваша благодарностъ и признателностъ както къмъ Екзархъ Антимъ I, който цѣлъ животъ се бори до саможерта за вѣрата и свободата на своя народъ, така и къмъ тѣзи, които пожертваваха своя животъ за освобождението на България. Вѣчна имъ паметъ!

И. Г. П.

Както кошута жадува за водни потоци, тѣй душата ми, Боже, копнѣе за Тебе. (Пс. 41:2).

Светия Синодъ на Българската Църква. Съдебно отделение.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на *деветнадесетото* (последно) съдебно заседание на Св. Синодъ презъ зимната му сесия на 1936 година, ще бъдатъ сложени за разглеждане следнитѣ съдебни производства:

XIX съд. заседание — 30 декемврий 1936 год.

1) в. д. у. д. № 17/36 на свещ. Йорданъ М. Поповъ, отъ с. Подгоре, Българчишко. 2) д. у. д. № 4/36 на свещ. Стефанъ п. Ив. Кавалански отъ с. Червентъ-бръгъ, Дупнишко. 3) ч. бр. пр. № 19/34 на Екатерина В. Стойкова, отъ гр. Пирдопъ, и Стефанъ Маслинковъ, отъ София. 4) в. бр. д. № 59/36 на Д-ръ Тодоръ Георгиевъ, отъ Дупница, и Райна Т. Георгиева, отъ София. 5) в. бр. д. № 72/36 на Петко Д. Чоичеатъ, отъ с. Владича, Фердинандско, и Параскева К. Иванова, отъ с. Митровци, с. о. 6) в. бр. д. № 124/36 на Ана Петкова, отъ Пловдивъ, и Христо Ив. Налбантовъ, отъ Сопотъ. 7) в. бр. д. № 142/36 на Катя Ст. Аврамовъ, отъ с. Ячяе, Галичишко, Югославия, и Стоянъ Ив. Аврамовъ, отъ София. 8) в. бр. д. № 217/36 на Костадинъ и Петрана Д. Казарови, отъ София. 9) в. бр. д. № 218/36 на Костадинъ Г. Котевъ и Христина Николава, отъ с. Слокощица, Кюстендилско. 10) в. бр. д. № 219/36 на Любенъ Йорд. Симеоновъ, отъ с. Долни-Чапирци, Варненско, и Мария (Марина) Якимова, отъ Русе. 11) в. бр. д. № 220/36 на Минко и Елена Чакрови, отъ София. 12) в. бр. д. № 221/36 на Слави М. Радевъ и Марийка Л. Колева, отъ Бургазъ. 13) в. бр. д. № 222/36 на Михаилъ Миховъ, отъ гр. Нови-Пазаръ, и Мара (Смарайка) Михова, отъ Бургазъ. 14) в. бр. д. № 223/36 на Щерю Милевъ и Елена Георгиева, отъ гр. Бургазъ. 15) в. бр. д. № 224/36 на Дария В. Узунова, отъ Разградъ, и Никола Д. Джамбазовъ, отъ с. Дрминовецъ, Разградско. 16) в. бр. д. № 225/36 на Гецо Русевъ, отъ Русе, и Дана Христова, отъ с. Шоръкьлево, Русенско. 17) в. бр. д. № 226/36 на Иванъ В. Гадуларовъ, отъ с. Горно-Обланово, Бѣленско, и Русяна К. Петкова, отъ с. Екзархъ-Иосифово, с. о. 17) в. бр. д. № 227/36 на Янко Маноловъ и Атанаска Желева, отъ с. Леново, Борисовградско. 19) в. бр. д. № 228/36 на Георги и Ланска Ст. Георгиева, отъ с. Славичино, Ловчанско. 20) в. бр. д. № 229/36 на Славя Анг. Терзиева и Тихонъ П. Совченско, отъ с. Исперихъ, Першерско. 21) в. бр. д. № 230/36 на Петко и Мария Ца. Стаеви отъ София. 22) в. бр. д. № 231/36 на Арсо Димовъ и Елена Ив. Гюргенска, отъ с. Стобъ, Дупнишко. 23) в. бр. д. № 232/36 на Никола К. Попчевъ и Невина В. Далчева, отъ с. Чешнегарово, Асеновградско. 24) в. бр. д. № 233/36 на Иванка А. Каменова, отъ с. Бѣло-Поле, Бѣлоградчишко, и Рангелъ М. Толоровъ, отъ с. Гайтанци, Ломско.

ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ДѢТОПИСЪ

I. У насъ.

Височайше дарение. По случай предстоящитѣ свѣтан коледни празници и настъпналата зима Н. В. Царъ Борисъ III е благоволилъ да подари за сега следнитѣ отоплителни материали за беднитѣ семейства въ градотъ: въ София 100 тона агличина, въ Пловдивъ 50 тона и въ Дупница — 30 тона; въ Варна — 100 куб. м. дърва, въ Русе — 100 куб. м. дърва, въ Плъ-

вень — 50 куб. м. дърва. Освенъ това е поелъ височайшето покровителство на представителитѣ на Народния театръ, които ще се даватъ въ полза на столичнитѣ бедни.

Панахида. Въ *неделя*, на 20 т. м. въ Синодальния параклисъ, следъ божествена литургия, бѣ отслужена панахида отъ Тѣхни Високосвещенства синодальнитѣ архиереи за блаженпочившия и приснопамятенъ *Екзархъ Антимъ I* и за блаженпочившитѣ *Григорий*, *Дорогоски* и *Червенски* митрополитѣ и *Константинъ*, *Врачански* митрополитъ.

Въ сѣбота, на 19 т. м., по случай храмовия празникъ на бившия руски столиченъ храмъ, Негово Високосвещенство св. Софийски митрополитъ г. г. Стефанъ отслужи божествена литургия. Следъ службата, по случай голѣмия морашки празникъ „Св. Никола“, Сюзьотъ на възтанитѣтъ на морското училище, и Сюзьотъ „Морски техникъ“ устрои въ сѣщия столиченъ храмъ панахида за загиналитѣ при изпълнението на отечествения си дългъ и молебень за живитѣ моряци, отслужени отъ Софийския Кириархъ съ хубава и много съдържателна речъ.

Въ сѣщото време въ столични катедраленъ храмъ „Св. Недѣля“, следъ божествена литургия, по случай патронния празникъ „Никулденъ“ на търговцитѣ въ страната, се отслужи панахида и молебень отъ *Проевещения епископъ Иосифъ Знеполски*, викарий на св. Софийски митрополитъ, който произнесълъ за случая и хубаво слово, въ което е изтъкналъ и голѣмата роля, която сж играли нашитѣ търговци и еснафи въ гръцко-българската църковна разпра по извоюването на църковната ни свобода и независимост.

Всички магазини въ столицата бѣха затворени и обичени съ знамена.

На пѣтъ за църк. служба, отъ Търговско-индустриалната камара до пл. „Св. Недѣля“ бѣ образувана голѣма манифестация, начело съ знамената на всички търговски сдружения въ София. Начело на манифестацията върѣхъ: министрът на търговията г. Д. Вълчевъ, централниятъ комитетъ на Общия търговски сюзьотъ, начело съ председателъ г. Хр. Йосифъ, висши чиновници отъ М-вото на търговията и др. Следваха следъ това членоветѣ на всички сдружения, начело съ своитѣ управителни съвети.

Образувана бѣ следъ църк. служба отново голѣма манифестация, която мина по ул. „Мария Луиза“, „Търговска“, покрай Двореца и ул. „Раковски“ до кино Славянска беседа, където се състои тържествено събрание.

Въ отпраздаванетоъ взеха участие и ученицитѣ отъ Търговската гимназия и чистнитѣ търговски училища.

Между гоститѣ въ салона личаха: министритъ на търговията г. Д. Вълчевъ, на земледѣлното — г. Ради Василевъ и на благоустройството — г. Сп. Ганевъ, кметътъ на града г. инж. Ивановъ, представителитѣ на Н. В. Царя — г. г. Разсукановъ и Костовъ, директорътъ на Експортния институтъ г. Каназирски и други. Въ 11:40 ч. пристигна и министъръ-председателътъ г. Кюсемяновъ, посрещнатъ съ ржкоплѣскания отъ всички прижествувания.

Тържественото събрание бѣ открито отъ председателя на Софийското общо търговско сдружение г. Никола Стоименовъ. Между другото той каза:

— Днесъ празнуватъ въ София своя ятроненъ празникъ 9.577 търговци, организирани въ 86 търговски сдружения. Българскитѣ търговци изпълнява своя дългъ и къмъ организация, и къмъ държавя. Затова и ние сме въ правото си да искаме и други да изпълняватъ своя дългъ къмъ българския търговецъ или, по-

право, към народната търговия, на която ние сме скромни служители.

Следъ това м-рътъ на търговията г. Димитъръ Вълевъ сждо произнесе приетствена речъ.

Следъ м-ръ Вълевъ произнесе речъ и председателтъ на Общия търг. съюзъ г. Христо Йоцовъ и бѣха поднесени много поздравления отъ представители на други сродни професионални организации.

Както при откриването на тържественото събрание, така и следъ завършване речта на м-ръ Вълевъ, за Н. В. Царя бѣха направени живи омири, спроводени съ изпълнението на „Шуни Марица“ и химна на Царя. Къмъ 1 и пол. ч. на обядъ събрането бѣ закрито.

Съобщаватъ отъ Русе, че по случай сждия празникъ на търговитѣ тамъ се отпразднуваха по единъ тържественъ начинъ. „Следъ манифестацията отъ търговско-индустриалната камара до катедралната църква, се казва, се състоя панахида и молебни, на които присъствуваха повече отъ 1,600 души, начело съ своитѣ знамена и музики.

Въ катедралната църква следъ молебна, отслуженъ отъ духовенството, бѣ осветено и знамето на търговитѣ на зеленчукъ и овоци. Следъ обядъ въ църковния салонъ се състоя голямо събрание, на което говориха председателтъ на русенската търговска общностъ г. г. Емануилъ Габровски и Иосифъ Бешковъ.

Въ денешното тържество взе участие и известния професоръ г. Геза Фехеръ, който въ сждия салонъ изнесе интересна сказка на тема: „Въшната търговия на прабългаритѣ и нейнитѣ отражения върху растежа на бѣхитото благосъстояние и култура“.

На обядъ бѣ даденъ банкетъ, а вечерта въ салона на Военния клубъ се състоя голямъ балъ.

Сждо така и въ Варна търговитѣ сж осветили знамето си, отпразднувайки своя празникъ и търговската общностъ.

На 18 т. м. Негово Високопреосвещенство св. *Врачанскиятъ митрополитъ г. г. Паисий,* наедно съ *Преосвещеня епископъ Кариль Стобайскъ,* секретаръ на Св. Синодъ, звиня за престолния си гр. Враца, по случай храмовия празникъ на катедралата.

Извършена е била и тамъ панахида за приспомятия бившъ Врачански митрополитъ Константинъ и за починалитѣ търговци отъ епархията, по случай патронния празникъ на търговитѣ. Произнесени сж били и хубави и поучителни за народа и християнитѣ църковни речи.

Столичниятъ общински съветъ, ценейки голѣмитѣ заслуги къмъ Църквата и Родина на приспомятитѣ бивши митрополити *Константинъ Врачански* и *Доситей Самоковски* е наименовалъ две улици на тѣхно име около *Софийската духовна семинария,* за избране мѣстото, на което именно въ Лозенецъ и двамата блаженопочивши достойни наши бивши иерарси иматъ голѣми заслуги и сж виновници за това.

Преи около 30 години Бялъ, православна Църква създаде това духовно учебно заведение което има за целъ да подготва бждели служители на Църквата и народъ въ духовно звание и да разпространява духовно образование въ нашата страна.

Мѣстото, което Соф. дух. семинария заема сега, е избрано отъ тия двама наши блаженопочивши иерарси, е било нѣкога истинска пустина, която Св. Синодъ превърна въ най-хубавия кътъ на столицата, съ благолепенъ храмъ и построена хубава сграда, въ която биде настанено това наше първостепенно духовно учебно заведение за гордостъ на Църквата. Отъ него излязоха до сега най-просвѣтитѣ и най-добре подготвитѣ кли-

рици, както и не малко добри общественици, достойни народни и държавни служители, учени, познати писатели и поети и пр. Неговитѣ възпитаници винаги сж се отличавали отъ възпитаницитѣ на другитѣ србни учебни заведения у насъ и всѣкога сж ги превъзхождали по образование и подготовка, по сериозностъ и дълбочина, по възпитание и дисциплина, по духъ и съзнание.

Слава на всички виновници за създаване на Софийската духовна семинария! Вѣчна да бжде свѣтлата паметъ на покойницитѣ!

Престигналъ е въ столицата по служебна работа въ връзка съ монастирския бюджетъ, Негово В. Преподобие о. архим. Натанайлъ, игуменъ на св. Бачковска обителъ.

II. Въ чужбина.

Еладската църква. Съжаление за *изключване на грцкия езикъ.* Нефронтно, за нещастие обаче, е истина, — съ голямо съжаление пише „Пантеносъ“, органъ на Александрийската патриаршия, — че на Православния богословски съборъ въ Атина бѣ определенъ езикъ, за разискване и разяснение на научнитѣ въпроси, нѣмскитѣ, французскитѣ и английскитѣ, а бѣ изключенъ грцкитѣ. Изключенъ бѣ, значи, срѣдъ Атина и въ Народния университетъ на Елада еладскитѣ езикъ, езикътъ на Евангелието, езикътъ на великитѣ отци и учители на Църквата, които чрезъ своитѣ бесмъртни, класически и философски творения разясниха догмитѣ и създадоха богословската наука, като станаха учители на бѣхитото и на професоритѣ презъ всички нѣвоке и въ всички школи, независимо отъ изповѣданieto. Не можеха ли професоритѣ (германски възпитаници) на наша университетъ, поне нѣкои отъ тѣхъ, да говорятъ грцки, пъкъ да преведатъ изказанитѣ отъ тѣхъ мнения на нѣмски и да ги съобщаватъ на съборнитѣ членове, или сждитѣ да предаватъ на нѣмски само главното съдържание? Това обикновено става и на свиканитѣ въ Европа всерхитянски събори.

Друго нередно и тжжно нѣщо е — изключването отъ събора богословитѣ отъ Халкинското богословско училище. Това бѣ направено и въ Букурещъ, въ организирания комитетъ, въ който участваха и грци-професори на Атинския университетъ. Изключено бѣ Халкинското училище подъ предлогъ, че то нѣма днешъ университетски характеръ. По такъвъ начинъ представлява се новооснованото въ Парижъ богословско училище на руситѣ бѣжници, не участвува обаче Халкинското богословско училище, което възпита поколения мждри професори, даде образование на цѣлата иерархия на Вселенската патриаршия и на други църкви и, разбира се, на българи и ромѣни иерарси“.

Училище по византийска музика. Съ законъ, обнародванъ въ грцкия Държавенъ вестникъ отъ 1 октомврий, се признава като официално Училище по византийска църковна музика училището Одеонъ въ Атина, което отъ 30 години съ успѣхъ извършвало своята служба. Образувано било настоятелство, въ което влизатъ — Н. Блаженство Атинскитѣ архиепископъ, единъ синодаленъ членъ, избираемъ за една година отъ Св. Синодъ, единъ професоръ отъ богословския факултетъ, единъ професоръ академически-извистологъ, директорътъ на изповѣданията въ министерството на просвѣщенieto, директорътъ на Одеонъ и преподавателитѣ отъ училището.

Работата на настоятелството се състоя въ това — да определя учебния материалъ, да даде мнение за учебния персоналъ и изобщо да проучи всичко, шо се отнася до устройството и службата на туй училище.

Въ бъдеще щели да се предпочитатъ като църковни пѣвци свършилтъ съ дипломъ туй училище, или и възпитаници на други училища, които, следъ шестмесечно следване въ атинския Одеонъ и успѣхънъ изпитъ предъ настоятелството, сж взели дипломъ отъ туй училище.

Следващиятъ туй училище сж длѣжнъ, успоредно съ византийската музика, да изучава и западното пѣние. Ще получатъ дипломъ за църковни пѣвци ония отъ тѣхъ, които иматъ хубавъ гласъ, а другитъ сж получатъ дипломъ за учители по църковно пѣние.

Опредѣленитъ учебни предмети сж: химнология (пѣние на църковни пѣсни), метрика (са: ритмичния размѣръ на тоноветъ), литургия, типиконъ, история и палеография на византийската музика и упражнение въ четене на църковни четива.

„Пантеновъ“, като подчертава съ каква голяма радостъ же посрещнатъ туй нѣщо любители на византийската музика, смѣта, че чрезъ пълното устройство на туй училище по византийско пѣние ще се запълни голѣмата празнина, която до днесъ се е забелязвала въ Гръцката православна църква. „Ще изчезнатъ вече — пише той — отарателитъ кръстѣ на невежети по византийска музика псалти, които съ своето невежество и разпаяна смисъла на хармонично създаватъ въ душата на богомолнитъ всѣко друго чувство, но не и чувство на умление и на душевно издигане, което създава истинската византийска музика“.

Признава ли се брачниятъ разводъ, направенъ въ Свѣтската Русия? Въ едно отъ последнитъ си заседания Св. Синодъ се занимавалъ съ въпроса за брака и брачния разводъ на православнитъ гръцки попованици въ Русия. Споредъ последния граждански законъ въ Свѣтската Русия, достатѣченъ е предъ гражданския чиновникъ декларация отъ двамата злупруци, или отъ единия измежду тѣхъ, за да се обяви бракътъ за разторгнатъ. Св. Синодъ обсъждалъ дали бракътъ, сключенъ между гръцки попованици съгласно съ свещенитъ канони и гръцко законодательство, може да се смѣта отъ гръцкитъ власти действително разторгнатъ, като напримѣръ, бракътъ на живещъ въ Русия гръцки поповникъ, когато туй разторгане е извършено въ Русия чрезъ просто поискане предъ гражданския чиновникъ.

Тоя въпросъ Св. Синодъ предварително пратилъ на краляски прокуроръ за мнение. Прокурорътъ го проучилъ както отъ гледище на каноническото право, тъй и на гражданското, и дошелъ до заключение, че разторгането на брака на гръцки попованици, извършено чрезъ проста декларация предъ руската гражданска власть, никаква стойности и никакви закони послѣдствия за гръцкитъ сждилища и гръцкитъ власти не може да има.

Св. Синодъ, като се съгласилъ напълно съ мнението на краляски прокуроръ, издалъ своето решение — да се не признава такава разторгане на брака.

Руската църква. Приспособяване на духовенството къмъ обстоятелствата. Московскитъ въ „Безбожникъ“ съобщава интересни нѣща за духовенството въ Свѣтската Русия. „Приспособявайки се къмъ новитъ обстоятелства, — пише той, — свещеницитъ сж упразнили или опростили традиционнитъ обреди. Много религиозни обреди сегѣ тѣ изпълняватъ на далечно разстояние, заодно, при отсъствие на участницитъ. Така напр. въ селото Тавалганка, Грязински районъ, свещеникъ Архангелски бракосъчетава съпружницъ, като имъ изпраша въчланиги прѣстѣни. Тѣ сждо погребаното последование той извършва предъ празенъ ковчегъ надъ шепа земи отъ изровени гробъ. Следъ тоя опѣтата земя, предъ

пускане на ковчегъ, се хвърля въ гроба при отсъствие на свещеника. Въ други села на сжния районъ, вмѣсто прѣстъ отъ гроба, на свещеника донасятъ да опѣ части отъ обѣклолото на умрѣлия. Следъ освещението имъ сирадитъ получаватъ запасака, която поставятъ подъ главата на мъртвѣца и съдържането и збрующитъ паятъ въ тайна“.

Нататкъ „Безбожникъ“ разправя какъ духовенството, за да възбуди довѣрие у маситъ къмъ пускѣщитъ храмовѣ, е замислило организациитъ на странствувашитъ свещеници, които гледатъ да се явятъ на разни мѣста, особено предъ празници. А понеже тѣ не могли да бждатъ едновременно въ нѣколко мѣста, религиознитъ обреди пренасяла на другъ день, напримѣръ, Залушниця е едно село празнували въ петъкъ, а въ друго — въ четвъртъкъ.

Католическата църква. Богословски факултети при католическитъ институти. Както е известно, французкитъ държавни университети, поради обстоятелството, че въ Франция държавата е отдѣлена отъ църквата, нѣмаатъ богословски факултети, съ изключение на университетъ въ Страсбургъ, където е останалъ такъвъ факултетъ отъ германско владичество. Но такъва факултети иматъ всички институти въ Франция, основани отъ Католическата църква и признати отъ държавата. Между французитъ се наброватъ доста бележити богослови. Въ богословския факултетъ на парижкия католически институтъ работятъ богослови отъ ордена на незуититъ, отъ тѣхъ се списва списането *Recherches des Sciences religieuses* и хубавия сборникъ *Etudes de Théologie historique*, въ който се обнародватъ статии, отнасящи се до древната църковна история и филология. Французитъ доминирани въ Иерусалимъ издаватъ *Revue Biblique* и сборника *Etudes Bibliques*. Заслужава внимание и издатото отъ франски богослови на релѣци енциклопедически богословски списания, между които *Dictionnaire de Théologie catholique*, подъ редакциата на перъ Аманъ и при сътрудничеството на монаси отъ ордена на възнесенитъ, обнародва доста дълги статии и за Православната църква. Вънесенитъ издаватъ и твърде известното списание *Echos d'Orient*.

Исканията на католицитъ въ Полша. Въ Ченстоховъ (Полша) за първи пѣтъ отъ 1643 година сж се събрали преди известно време всички архiereи на католичката църква въ Полша на „съборъ“, подъ председателството на папския пратеникъ кардиналъ Мармажи. На туй събрание било решено, че само папата може да организира истински папски съборъ. При разискванята по въпроситъ за взаимнитъ отношения между църквата и държавата въ Полша, както и за възпитанието на младежта, незуититъ, Ростворовски, гонорейски за днешнитъ искания на католицизма въ Полша, опредѣлилъ ги така: 1) римскитъ католицизъмъ трѣбва да стане господствуваща религия въ държавата; 2) брачно право въ Полската държавя трѣбва да се съгласува съ каноническото право; 3) училището трѣбва да стане религиозно — по римското изповѣдане; 4) цѣллитъ общественъ животъ трѣбва да се организира възъ основа на двѣтъ папски енциклики: „*Regum novarum*“ и „*Quadragesimo anno*“; 5) еврейскитъ въпросъ трѣбва да се разреши съгласно съ международнитъ договори.

Полскиятъ вестникъ (називащъ въ Познаня), който съобщава тия нѣща, отбѣлява, че ораторътъ незуитинъ, изглежда, е забравялъ, че Полша не представлява единство нито отъ народностно, нито отъ религиозно гледище.

Апостолически викариати въ Абисиня. Родоскитъ католически архиепископъ Кастелани пристигналъ въ Адис-Абѣба и билъ приетъ съ военни почести отъ

италианските власти. Той щёл да остане въ Африка два месеца и щёл да обиколи петтѣхъ италиански колонии, съ целъ да създаде въ тѣхъ апостолически викариати.

— *Единъ милионъ законоучители въ Америка.* Споредъ „Православенъ стражъ“, органъ на Гръцката православна архиепископия въ Америка, католическиятъ архиепископъ на градъ Чининати заявилъ въ речта си на единъ официаленъ обедъ, че Католическата църква, преваднъ на „страшно измѣнливѣ съ общественни условия“, има нужда, въ едно кратко време, да подготви единъ милионъ мирни законоучители и законоучителки за религиозното възпитание на децата си. Сжитиѣ извѣления направилъ и директорката на сдруженията „Католически девци“, като подчертала, че трѣбва на всѣка цена да се подобри още повече законоучителната служба на Католическата църква.

„Православенъ стражъ“ по тоя случай прави следната бележка:

„Безъ съмнение, извѣления като горнитѣ, направени особено отъ католическия архиепископъ, ще се взематъ подъ внимание отъ католическия свѣтъ на тая страна. Защото американцитѣ, изобщо, смѣтатъ за свой дългъ и честь да подпомогнатъ безплатно катихизискиятъ училища всѣка недѣля“. Следъ това сжитиѣ органъ прибавя: „Гледа Католическата църква за идващитѣ 5 години да си приготви единъ милионъ законоучители. Безъ друго, тя ще има повече отъ милионъ. Но къде сж наши-тѣ, които щѣха да отдѣлятъ малко време въ месеца за туй дѣло? Нѣма ли, прочее, господа, госпожи и девойки, които да могатъ да пожертвуватъ малко време за преобразуване на своето сърдце и сърдцето на младежта? Намстина и прискрѣдно да не можемъ въ цѣла Америка, срѣдъ 700 хиляди гърци, да намѣримъ поне петъ хиляди законоучители и законоучителки“.

Англия. *Единъ сензационенъ процесъ противъ водача на теософитѣ, обвиненъ въ неморални дѣяния.* Бащата на Кришнамурти, който е оставилъ децата си, да ги възпитаватъ теософитѣ и специално г-жа Безантъ, се усъмнилъ въ почтеността и моралитета на Ледбитъръ, водачъ на теософитѣ, и протестиралъ енергично за гдето тая госпожа оставила за възпитателъ на синоветѣ тоя господинъ.

Понеже г-жа Безантъ не устояла на думата си, дадена на бащата на Кришнамурти, тоя бждашъ Месинъ за теософитѣ, че щѣла да отгали отъ Ледбитъръ неговитѣ синове, бащата завелъ дѣло и си поискалъ обратно чрезъ съда децата, които сж били подъ възпитанието на Безантъ и готвени за водачи на теософитѣ. Бащата спечелва процесъ. Безантъ апелира, но губи и предъ деетѣ съдебни инстанции въ Индия.

Най-после, Безантъ се обръща къмъ най-висшата съдебна инстанция въ Лондонъ, но и тука изгубва окончателно процеса. Ето дословно на български езикъ решението на Лондонския Върховенъ съдъ по тоза сензационно дѣло:

„Решение на Върховния съдъ въ Лондонъ. Г-иъ Ледбитъръ, е признатъ при съдебна разпитъ, че има убеждения, които и днесъ естѣвна, които обаче, споредъ мнението на съда, сж свършено отъ немораленъ характеръ, и го правятъ не само неподходящъ, но и дори крайно опасенъ като възпитателъ на млади момчета“.

Г-жа Безантъ употребила цѣлия си ораторски талантъ, за да спаси репутационно и честта на своя секретаръ и водачъ на теософитѣ — Ледбитъръ, и нѣколко пкти даже се престарала предъ съда, за което послед-

ниятъ и изобличилъ въ очебийно изопачаване на фактитѣ, извъртания, неистини и пр., но не успѣла да му помогне, и сжлатъ изадатъ горното решение, което е скандално, поради неморалнитѣ дѣяния и напълно компрометиращи за първия духовенъ водачъ на теософитѣ — Ледбитъръ, който е и върховенъ началникъ на нашия въ Българии теософъ — Софроний Николъ, „држкоположенъ“ отъ сжшия за свещеникъ теософъ.

Сръбската църква. *Патриаршеското здание въ Карловици е отсѣлено на рускитѣ архиереи.* Както знаятъ читателитѣ, отъ 20 августъ Сръбската патриаршия, които се намираше въ Карловици, съ цѣлата си канцелария и всички управителни тѣла се премѣсти въ Бѣлградъ и се настани въ новата патриаршеска палата. Сръбскиятъ Св. Синодъ въ началото на миналия октомврий решилъ досегашната патриаршеска палата въ Карловици дъ се отстъпи на Архиепископския Синодъ на Руската задгранична църква.

Равенство на вѣритѣ. Югославия брой 6,785,000 православни, 5,517,000 католици, 1,561,000 мохамедани и около 250,000 протестанти отъ различни видове. Недвиженъ законъ определя равенство на вѣритѣ въ държавата, като на никоя отъ тѣхъ не признава особени привилегии. По поводъ на това Сръбскиятъ Архиепископски съборъ е направилъ протестъ.

Козаревско църковно настоятелство — Н. Загорско.

Обявление № 23. Козаревското църковно настоятелство, Н. Загорско околия, обявява, че еорията, състояща се отъ 2 села на разстояние 8 км. съ 250 жжи, е вакантна. Търси се кандидатъ съ семинарско образование.

Кандидатитѣ да представятъ документитѣ си въ св. Старо-Загорска Митрополия и се явятъ на пѣние, проповѣвъ и опознаване въ селото.

с. Козарево, 10. XII. 1936 год.

Отъ църковното настоятелство.

Обявление № II. Изгубено е кръщелно свидетелство на Василъ Ивановъ, отъ гр. М. Търново, е невалидно. Издаденъ е дубликатъ.

гр. М.-Търново, 24 ноемврий 1936 година.

енорийски свещеникъ: М. Пастърмаджиевъ.

Старо-Загорска епархийска свѣщоливница.

Обявление № 367. Старо-Загорската епархийска свѣщоливница обявява на интересувашитѣ се, че търси да наеме подходяще здание за помѣщение на свѣщоливницата за 1937 г. начинающъ отъ 1. I. 1937 г. до 31. XII. с. г. по доброволно спазване. Зданието трѣбва да отговаря на всички условия, които налага специалната работа на свѣщоливницата. Притежателитѣ на таква, желаещи да ги предложатъ, да се отнесатъ до канцеларията на свѣщоливницата презъ всѣки присжитственъ день, а на 25 декемврий 1936 г. отъ 3-5 часа следъ обѣдъ, ще се извърши окончателното спазване въ тържната зала на Старо-Загорското областно дачно управление.

Всички разноски по спазването сж за сметка на наемодателя.

гр. Старо-Загора, 16 декемврий 1936 год.

Отъ свѣщоливницата.

Кържибабско църковно и-во, Ломска околия.

Търси се майсторъ за изправка на иконостасъ на новопостроения храмъ. Споразумѣние сждото настоятелство.

КНИЖНИ ИКОНИ

Форм. 19/26 — по 3 лв. екз.

1. Исусъ Христосъ	6. Св. Георги Победоносецъ	11. Рождество Христово
2. Иверска Бож. Матерь	7. Св. Кирилъ и Методий	12. Кръщение Господне
3. Казанска Бож. Матерь	8. Св. Иванъ Рилски	13. Входъ Госп. въ Иерусалимъ
4. Владимир. Бож. Матерь	9. Моление о чашѣ	14. Възнесение Господне
5. Св. Николай Чудотворецъ	10. Ангелъ Пазителъ (разни)	15. Вѣра

Форм. 10/13 — по 0-80 лв. екз.

1. Исусъ Христосъ	3. Св. Николай Чудотворецъ	5. Св. Кирилъ и Методий
2. Владимир. Бож. Матерь	4. Св. Георги Победоносецъ	6. Ангелъ Пазителъ (разни)

Форм. 35/42 — по 12 лв. екз. Форм. 13/19 — по 1-60 лв. екз.

1. Иверска Божия Матерь	3. Владимир. Бож. Матерь	1. Моление о чашѣ
2. Казанска Божия Матерь	4. Моление о чашѣ	2. Ангелъ Пазителъ (разни)

Всички икони сж цвѣтни, художествена работа. Изписватъ се отъ Св. Синодъ.
Пари се изпращатъ въ марки или по чекова смѣтка № 280.

Обявление № 2932. Еленското Архиепископско Намѣстничество обявява, че енорията при църквата „Св. Димитрий“ въ с. Блъсковци, Еленска околина, състояща се отъ 228 къщи, е вакантна. Търси се кандидатъ за свещеникъ съ богословско образование. Желашитѣ да се явятъ на пѣние, проповѣдъ и опознаване и да подадатъ документитѣ си въ св. Търновска Митрополия.
гр. Елена, 11 декемврий 1936 год.
Архиепископски намѣстникъ: свещ. Поповъ.

Обявление № 83. Харманлийското църковно настоятелство обявява на интересуващитѣ се, че III-та Харманлийска градска енория при храма „Св. Титанасий“ състои се отъ 350 къщи е вакантна и дири кандидатъ за свещеникъ съ завършено висше богословско образование.

Кандидатитѣ да се явятъ на пѣние, проповѣди и опознаване.

гр. Харманлий, 14 декемврий 1936 год.

Отъ настоятелството.

Камбани

църковни и училищни

изработвамъ нови по конкурсъ и преливамъ спукани на самото място или въ София. Само за труда ми се плаща 7 лв. на нилотрамъ.

Димитъръ М. Алексиевъ,

техникъ-камбанолѣяръ

ул. „Татарлий“, № 65—София (9)

СЪДЪРЖАНИЕ

НА
ГОД. XXXVII — 1936

НА

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

А. Статии.

I. Научно-богословски, религиозно-обществени, религиозно-философски, етични и др. статии. Послания. Поменници.		Ил. Пшевъ.	220
		33. Животъ и дейность на Св. Климента. — Н. Темчевъ.	220
		34. 15 май. — Ст. Кръстевъ.	221
		35. Пътъ на възрожденциѣ.—прот. Н. Ивановъ.	221
		36. Нѣколко недоумѣния.	222
		37. Социалното значение на религията.	241
		38. Пантеонъ на българския дух. — Д. Николовъ.	253
		39. „Какъ се самоопира Св. Синодъ“.	254
		40. За българската икона.—П. Атанасовъ.	255
		41. Отношение на държавата къмъ религиозното обучение въ Белгия. — проф. прот. Хр. Димитровъ.	258
		42. Себелюбие и неправдата на лошия душа изсушава. — С. К.	259
		43. Българскитѣ поети въ защита на вѣрата. — Ил. Волевъ.	259
		44. Вѣра до края.	270
		45. Празникътъ Св. Св. Кирилъ и Методий. — Хр. Поповъ.	271
		46. XXI общо редовно събрание на свещ. братства.	281
		47. Вѣрваме ли?	282
		48. Екзархъ Иосифъ I.	293
		49. Скрѣбъта на Н. Бл. Иосифъ. — † Драговъ, Еп. Харитонъ.	293
		50. Азъ съмъ Платъ.	296
		51. Първоначалътъ на българската църква. — † Софийскій Стефанъ.	305
		52. Азъ, ти, той. — свещ. С. Ев. Поповъ.	306
		53. Изъ творенията на Св. Кас. Римлянинъ.	307
		54. Свещеникътъ и училището. — Ил. Василевъ.	318
		55. Вчера и днесъ.	320
		56. Моралътъ на народа. — С. Кралевски.	320
		57. Зиеполски Епископъ Иосифъ.	331
		58. На работа. — Д. Ивановъ.	333
		59. Климентъ Митрополитъ Търновски. — † Софийскій Стефанъ.	343
		60. Стобийски Епископъ Кирилъ.	346
		61. Цененъ приносъ въ българската духовна книжнина. — Хр. Поповъ.	346
		62. Пътъ на нашето училище. — † Траянополски Антимъ.	353
		63. Пактъ на старцата. — Ат. Д. Буровъ.	366
		64. Да засилимъ живота на Православнитѣ християнски братства. — Хр. Поповъ.	370
		65. Празникътъ на възшествието и независимостъта. — † Траянополски Еп. Антимъ.	377
		66. Поклонници въ София. — † Стоб. Еп. Кирилъ.	378
		67. Свещеникътъ и учителъ. — Ил. Василевъ.	379
		68. Църквата въ миналото и сега. — † Траянополски	
1. Преди и следъ Рождество Христово. — † Видлинскій Неофитъ	1		
2. И на земя миръ. — Д. Пенювъ	2		
3. Тихата свѣтлина. — Д. Ивановъ	5		
4. Отминалата 1935 година. — Проф. прот. Ив. Гошевъ	6		
5. Коледната елка	7		
6. Предстояща важна задача. — проф. прот. Хр. Димитровъ	25		
7. Религия, наука и култура. — † Траянополски Епископъ Антимъ	26		
8. Свѣтътъ трѣбва да се преустрои. — † Софийскій Стефанъ	38		
9. Оправдани опасения. — проф. прот. Хр. Димитровъ	49		
10. Тритѣ стълба на българската държава. — Д. Цветаровъ	61		
11. Що ни липсва	62		
12. Страници отъ миналото	75		
13. Химнътъ на покаянието. — Г. Кировъ	112		
14. Думата на съда по митрополитския изборъ въ Търново	126		
15. Гласътъ на народната църква. — † Траянополски Епископъ Антимъ	141		
16. Къмъ учителството	153		
17. Пролѣтта и човѣкътъ. — Д. Пенювъ	151		
18. Христовото Възкресение. — † Влад. Неофитъ	166		
19. Голгота. — † Софийскій Стефанъ.	166		
20. Христовото страдание и възкресение. — † Траянополски Епископъ Антимъ.	167		
21. Възкресение. — Д. Пенювъ.	170		
22. Свете тихий. — Арх. Никодимъ.	171		
23. Предателътъ Юда — на клавиата. — И. С.	172		
24. За националното възпитание на детето. — И. Стубель.	189		
25. Грѣхи за децата. — Г. Бръчковъ.	190		
26. Детето гради. — И. Петрова.	191		
27. Грѣшитѣ подозиратъ сръбска пропаганда въ Св. Гора. — П.	191		
28. Църква, национализъмъ и просвѣта. — проф. прот. Ив. Гошевъ.	205		
29. Да внимаваме. — М. Балалчевъ.	208		
30. Св. Св. Кирилъ и Методий	218		
31. Хлѣбътъ на живота.	218		
32. Дѣлото на Св. Св. Кирилъ и Методий. — прот.			

ски Епископъ Антимъ.	389	2. Кръщение на българското Царче. — Хр. Поповъ	стр. 50, 64, 78, 99, 113, 131, 157, 174
69. Православнитъ християнски братства.	402	4. Василъ Левски.	78
70. Съборътъ на православнитъ християнски братства за българо-югославското обединение.	404	5. Единъ день въ В. Търново.	173
71. Подъ знака на вѣра. — Б. п. Стоименовъ.	404	6. Къмъ Иерусалимъ. — Д. Николовъ.	177
72. Българитъ въ чужбина. — П. Атанасовъ.	405	7. Духовни герои и мъченици въ България. — Н. Алексиевъ.	269
73. Коренитъ на едно вредно влияние. — † Стобийски Епископъ Кирилъ.	414	8. Отъ Паисия Хилендарски. — † Вид. Неофитъ	365
74. Църквата и студентството. — Иерод. Наумъ.	417	9. Дѣлото на народнитъ будители. — † Траянополски Еп. Антимъ.	425
75. Болшевишкото рабление и жестокость. — Б. Поповъ.	418	10. Расносни будители на народа. — † Стобийски Еп. Кирилъ.	426
76. Важни изявления.	438	11. Расносни и революционери. — Ил. Далкалъчевъ	439
77. Единенъ общъ фронтъ противъ комунизма.	447	12. Вѣрни думи по създаване Бълг. Екзархия. — Хр. Поповъ	463
78. Нашето духовенство заслужава нашата признателность. — Т. Николовъ.	448		
79. Основателни искания.	459		
80. XII свѣтовенъ съборъ на недѣлнитъ училища въ Осло. — проф. прот. Хр. Димитровъ	461, 491, 501, 514		
81. Квасътъ на вѣрата и доброто. — † Видински Неофитъ.	471		
82. Истината во въпроса за схизмата.	478		
83. День на християнската младежъ. — В. Узуновъ.	475		
84. Христось и свѣтовното братство. — Ил. Далкалъчевъ.	476		
85. Българското работничество. — Б. п. Стоименовъ.	474		
86. Християнската просвѣта на младежта не се провежда планомерно. — А. Кавдански.	478		
87. Авторитетъ и дисциплина. — Б. Поповъ.	479		
88. Дългътъ къмъ младитъ. — Ст. Кръстевъ.	480		
89. Едно погрѣшно сравнение.	488		
90. Комунизмътъ е една голѣма опасность. — Хр. Поповъ.	491		
91. Една радость за църквата.	499		
92. Екзархъ Антимъ I. — Софийски Стефанъ.	500		
93. Църквата и свѣтовнитъ миръ. — Ил. Далкалъчевъ.	508		
94. Физическо възпитание. — † Стобийски Епископъ Кирилъ.	512		
95. Благопожелания на Църквата за 1937 година. — † Видински Неофитъ.	523		
96. Какъ да посрещнемъ новата година. — † Софийски Стефанъ.	524		
97. Българското свещенство. — Д-ръ Б-въ.	525		

II. Проповѣди, речи и слова. Сказки.

1. Църквата и освобождението на България — Ал. Бурмовъ	стр. 109
2. Речь — † Търновски Софроний	169
3. Речь — † Софийски Стефанъ	206
4. Дългътъ на църк. възпитаници — † Вид. Неофитъ	317
5. Права и задължения на църковния архипастиръ — † Вид. Неофитъ	329
6. Речь по случай хиротонията му отъ † Знеполски Еп. Йосифъ	330
7. Епископътъ — църковенъ и народенъ стражъ — † Вид. Неофитъ	341
8. Речь по случай хиротонията му отъ † Стобийски Еп. Кирилъ	344
9. Да бъдемъ при Христа. — † Соф. Стефанъ	401
10. Църквата и Черв. Кръстъ. — † Соф. Стефанъ	413

III. Исторически и литературни проучвания. Пѣтни бележки. Църковни и народни тържества и събрания.

1. Народни коледувания. — Хр. Вакарелски.	стр. 8
2. Царь Борись III.	37

IV. Социални, политически, стопански, правни и финансови въпроси.

1. Правилници за свещеническитъ братства. — Д-ръ Ст. Стачевъ	стр. 54
2. Примѣръ за подражание.	97
3. Тръбва ли и време ли е? — протопр. Ст. Цанковъ.	112
4. Устоитъ на българската нация. — проф. прот. Ив. Гошевъ	128
5. По въпроса за гражданския бракъ. — проф. Вл. Алексиевъ.	129
6. Гражданскитъ бракъ. — А. Кавдански.	130
7. Невѣрни твърдения за църковния бракъ. — Хр. Поповъ	142
8. Новиятъ ухватъ за реорганизация на братствата. — Б. п. Стоименовъ	145
9. За гражданския бракъ.	154
10. Уставъ на съюза на прав. хр. братства. 192, 225, 256	223
11. Думата на български църковникъ по реформата на нашето брачно право. — Д.	241
12. Граждански или църковенъ бракъ	281
13. Давайте милостина	429
14. Връзката на жената въ семейното огнище. — Хр. Поповъ	429
15. За беднитъ наши братя. — † Стоб. Еп. Кирилъ	488

V. Секти и инославна пропаганда.

1. Погледъ въ чуждитъ училища. — С. Е. К.	стр. 354
2. За М. Търново. — С. Е. К.	381
3. Църквата и чуждитъ училища. — † Траянополски Еп. Антимъ	512

VI. Междуцърковни отношения.

1. Всеправославенъ постояненъ Синодъ. — протопр. проф. Ст. Цанковъ	стр. 97
2. Съобщение на Български националенъ съветъ.	367
3. Българскитъ сановници въ Югославия.	390
4. Рила — Охридъ	435

VII. Изъ живота на чуждитъ църкви.

1. Пакостно увлечение	стр. 307
2. Митрополитъ Антоний почина. — Б. п. Стоименовъ.	356

VIII. Изящна книжнина. Изкуство.

1. Коледно арание. — Дора Габе.	стр. 9
2. И на земята миръ. — Д. Николовъ.	9

3. Коледенъ даръ. — Ив. Вазовъ.	9
4. Бъдни вечеръ	10
5. Лялтъ, дъщеря на Ироа. — Ж. Леметръ	12
6. Рождественска нош.	13
7. Сълзтъ. — К. Величковъ.	14
8. Първото чудо. — Б. Василевъ.	29
9. Изъ легендата за Царъ Борисъ. — К. Н. Петхановъ.	40
10. Разпятие. — Хр. Борина.	54
11. Подъ бащиня стрела. — Р. Зидигъ.	65
12. Молитва. — Лидия Блохъ.	80
13. Вуйчо Тодоръ. — С. Кралевски.	115
14. Високопосвещенуто Софронию. — Я. Киркова	158
15. Христосъ. — Тургеневъ.	158
16. Писаното отъ Исуса. — Устмедведици.	159
17. Божията слава. — П. Славейковъ.	176
18. Страдания, смъртъ и възкресение. — Дж. Панини	176
19. Молитва. — Н. Алексиевъ.	179
20. На разпятие въ малкото манастирче. — Св. Кралевски.	193
21. Предъ дома на милосърдието. — Р. Зидигъ	209
22. Сынъ на слъното момиче. — Св. Кралевски	227
23. Нашитъ завети. — И. Алексиевъ.	245
24. Богъ съ тъмъ. — А. Хомиковъ.	260
25. Кръвопиецъ. — Салтиковъ.	261
26. Св. Георги Софийски. — Н. Алексиевъ.	271
27. Убийство. — Чеховъ.	272
28. Революционерката.	283
29. Изъ беседитъ на стареца Зосима. — Достоевски	296
30. Тайната на любовта.	308
31. Спасителтъ. — С. Цвейгъ.	321
32. Съ Божия помощъ. — С. Кралевски	334
33. Присядата на Ироа Ангина. — Р. Зидигъ	357
34. Паисийъ — Йорд. п. Иланевъ.	371
35. Въ килията на отца Паисия. — И. Стубелъ	382
36. Благотетели души.	494
37. Майка. — В. Узунювъ.	406
28. Великиятъ рилски подвижникъ. — Ил. Бобчевъ	430
39. Чуй, о творче. — Н. Алексиевъ.	450
40. Вратата на свещеника. — Йорд. п. Иланевъ.	450
41. По пътя на грѣха. — Ат. И. Иланевъ.	481
42. Евале при Христа. — Свещ. Ат. Поповъ.	492
43. Утринна молитва. — Свещ. Ат. Поповъ.	492
44. Кръвта влѣче. — Йорд. п. Иланевъ.	515
45. Чудото на Св. Никола.	526

IX. Евангелски истини.

Стр. 3, 27, 39, 52, 63, 75, 98, 111, 127, 143, 154, 168, 190, 206, 218, 243, 270, 282, 294, 306, 319, 332, 355, 369, 380, 462, 392, 416, 428, 440, 449, 474, 489, 514.
--

X. Културни прояви.

Стр. 30, 41, 54, 81, 100, 132, 159, 194, 210, 245, 262, 297, 309, 322, 441, 464, 492.

Б. Официаленъ отдѣлъ.

Стр. 18, 32, 44, 57, 68, 87, 103, 119, 135, 148, 160, 181, 197, 212, 232, 249, 264, 275, 287, 300, 311, 325, 337, 347, 359, 373, 385, 396, 408, 419, 443, 441, 455, 465, 483, 494, 507, 518, 529.

В. Бележки и отзиви.

Стр. 30, 42, 56, 67, 85, 102, 115, 132, 145, 159, 179, 196, 210, 223, 246, 262, 273, 298, 309, 323, 335, 349, 359, 383, 395, 408, 432, 452, 465, 482, 493, 504,

Г. Събрания и сказки.

1. Диспутъ върху модернитѣ танци.	15
2. Намиятъ пръвъ учителъ отъ Паисия и младежката — Т. Теневъ	43
3. Човѣкътъ нѣкога — проф. Ас. Златаровъ	55
4. Какво е далъ българскиятъ и чуждитѣ народи — Ст. Чинингаровъ	67
5. Проблемата за войната и мира отъ Христ. гледнище — Б. п. Стоиленовъ.	81, 101, 116
6. Възможни ли сж чудеса — Ив. Теневъ	84
7. Демокрацията въ нейното развитие — Проф. Ил. Януловъ	84
8. Борба за хлѣбъ и за живото — Д-ръ В. Златарова	117
9. Война и миръ — Проф. Ив. Марковски	133
10. Опнитѣ на блъг. народъ да пресъздаде себе си въ миналото до днесъ — П. Дървинговъ	146
11. Българщината извънъ България — Н. Коларовъ	178
12. Нашата верна епоха — Поля Валери	196
13. Сила на покаянието — Архим. Кирилъ.	229
14. Празникътъ на Св. Царъ Борисъ	247
15. Духътъ на сълврем. свѣтъ — Свещ. Кр. Течекеджиевъ.	284
16. Вѣчната драма между млади и стари — Д-ръ Б. Шановъ	310
17. Изложение и критика на ученито на Освалдъ Шенглеръ — Проф. Гълъбовъ.	324, 336
18. Вкратка като основа на живота — † Соф. Стефанъ	527

Д. Изъ печата.

Стр. 16, 31, 43, 56, 86, 103, 118, 134, 147, 160, 179, 197, 211, 216, 230, 245, 263, 285, 299, 310, 325, 337, 358, 371, 385, 505, 517.
--

Е. Дописки.

1. Изъ живота на софийската духовна семинария — Д. Пеневъ	391
2. По случай храмония празникъ на соф. дух. семинария — Д. Пеневъ	453

Ж. Книги.

1. „Небизвало“ и „Щурце-свирче“ отъ И. Стубелъ — С. К.	15
2. „Духовна беседа“ отъ прот. В. Линчевъ	32
3. „Маяката господарка въ семейството“ отъ Проф. Ватевъ	32
4. „Къмъ ново възраждане“ отъ Хр. Минчевъ	32
5. „Народни любовни писма“ отъ Д. Николовъ	32
6. „Това бѣхмъ“ отъ В. Узунювъ — П.	42
7. „Св. Завети“ — В. Узунювъ	42
8. „Строители на новобългарското образование“	43
9. „Човѣшката душа“ отъ Ф. Е. Мелиниковъ — К-ски	57
10. „Святли пакети“ отъ Хр. Борина	57
11. „Народнитѣ просвѣтители Кирилъ и Методи“ отъ В. Йордановъ	87
12. „Истината по В. Търновския изборъ“	109
13. „Иза, на блъг. д-во Червевъ Кръсть“ — Ил. Ц.	118
14. „Издавания на Св. Синолъ“	160, 180, 249
15. „Кръщение на блъг. царче“ отъ Хр. Поповъ — М. П.	231
16. „Познати на една майка“ — кн. Н. Захрина	249

17. „Една жена“ отъ Ф. П. Мутафова . . .	285
18. „Есенни пламъци“ отъ Ем. п. Димитровъ . . .	286
19. „Сърце човъшко“ отъ Ед. Багрина . . .	299
20. „Маноилъ Майсторъ“ отъ Н. Алексиевъ . . .	299
21. „Животъ и обществ. дейность на Хр. П. Тъпчилешовъ“ . . .	324
22. „Козма Презвитеръ“ отъ М. Попруженко — Пашевъ . . .	337
23. „Правосл. догм. богословие“ отъ Д. Цюлгеровъ и Ил. Цоневски — Б. п. Ст. . . .	371
24. „Живъ ли е още комунизъмътъ“ отъ Б. п. Стоиленовъ . . .	384
25. „Бюджетъ, отчетность и контролъ“ отъ Ал. Жековъ, М. Цвѣтковъ и В. Добриновъ . . .	396
26. „Къмъ новъ свѣтovenъ строй“ отъ Г. Коевъ — Пашевъ . . .	482
27. „Защо искаме да се христианизира младежта“ отъ Ик. Т. П. Стайковъ . . .	483
28. „Пази вѣрата си“ отъ Тотъ — Н. И. . . .	505
29. „Това бѣхме“ отъ В. Узуновъ . . .	517
30. „Националнитѣ малцинства“ отъ П. П. Шатевъ — А. . . .	528
31. „Кооперативниятъ магазинъ и неговото счетоводство“ отъ П. Ч. Заринъ . . .	528

З. Църковно-обществена лѣтопись.

І. У насъ.

Стр. 19, 33, 35, 58, 69, 89, 105, 120, 136, 149, 161, 182, 200, 214, 235, 350, 265, 278, 289, 302, 314, 326, 339, 349, 360, 373, 386, 397, 410, 421, 435, 434, 468, 484, 495, 507, 519, 530.
--

ІІ. Въ чужбина.

Стр. 20, 33, 45, 58, 69, 89, 105, 121, 137, 149, 162, 183, 200, 214, 236, 250, 265, 279, 290, 303, 314, 327, 340, 351, 361, 373, 386, 398, 411, 422, 436, 444, 456, 457, 468, 485, 497, 508, 520, 531.
--

И. Вести изъ науката и живота.

1. Сътрудничество на правосл. професори-богослови-прогонр. Ст. Цанковъ . . .	Стр. 74
--	---------

К. Обявления.

Стр. 24, 36, 48, 60, 71, 72, 95, 96, 107, 108, 123, 124, 139, 140, 152, 164, 188, 204, 216, 240, 252, 268, 280, 292, 304, 316, 328, 340, 351, 362, 363, 364, 376, 388, 399, 412, 423, 424, 436, 445, 558, 470, 486, 498, 510, 521, 522, 533, 534.

